

„Danstieren“

Det ugentlige Andels- og Oplæsningsblad for det danske Folk i Amerika.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE. Blant, Neb.

„Danstieren“ udkommer hver Fredag og Fredag Aften. Pris pr. Månedsabonnement \$1.50.

Redaktion, Betaling, Adressforandring og andet angaaende Bladet adresseres: DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blant, Neb.

Redaktør: M. M. Andersen.

Alle Breve til „Danstieren“'s Redaktion, Adressforandring og Artikler skal sendes til: M. M. Andersen, Blant, Neb.

Entered at Blair Postoffice as second class matter.

Advertising Rates made known upon application.

I Tilfælde af Uregelmæssigheder ved Modtagelsen bedes man klage til det nærliggende Postkontor.

Naar Paalæserne henvender sig til Redaktionen, bedes de altid omtale, at de læser „Danstieren“ i dette Blad.

Det berettes i „The Luth.“, at der i Egypten findes et teologisk Seminar, hvis Fakultet tæller 319 Professore og lærere, og det har 12,000 Studenter.

Blad-Industrien her i Amerika regnes for den 6. af de 6 største. Denne Industri repræsenterer en Kapital af \$738,000,000 og beskæftiger 352,500 Mand og Kvinder.

„Lutheraneren“ af 13. Nov. skriver: Prof. Virkland, der nylig rejste til Kina, skriver: Den 1. Dec. ventede jeg, om Gud vil, at møde Pajt, Villegaard i Shanghai for da sammen med ham at rejse 600 Mil op ad Yangtsefloden til Sankov.

Pajt, N. Rasmussen ledsager sin Artikel „Den ubestemte Undfangelse“ (Side 2) med følgende Ord til Redaktionen: „Jeg har tænkt at skrive en Artikel om FATHER CROWLEY'S nye Bog „Romanism, A Menace to the Nation“.

Yderne i Adipredellen. Af officiel Statistik fremgaar, at Yderne den 1. Jan. 1912 var i alt talte 11,817,783.

988; i Holland 105,968; i Frankrig 1,062,000. Naest efter kommer Danmark i Ruslands Polen med 204,712.

Krig, Krig!

Ah! hvor staar dette Ord dog for noget frygteligt noget — Ublødsudgydelse, Drab af Menneſter som Guder — i Ruslands, de faarede frygtelige Lidelser, Røden i de faldnes Familier og Gjern, ikke at tale om Udelagelse af uuaadelige Værdier.

Jo, Krig er frygtelig! En Kristen kan ikke andet end være med til at arbejde hen imod Krigs Afkæffelse, Uuafsigelse.

Det er absolut Kristendommens Maal at afskaffe Krig. Ved blot Skriftsteder som disse: „Guds Naavn (Jesu Kristens) skal kaldes...“

„Guds Naavn (Jesu Kristens) skal kaldes...“ Fredsforhold, som dem, der peges paa i de anførte Ord, er Kristendommens absolute Maal.

Men at naa Maalet? — det er det store Spørgsmaal. Der er mange Under i Verden foruden Krig.

Det er ondt at skulle berøve Menneſter deres Frihed, indepærre dem i et uhyggeligt Fængsel, tvinge dem til at arbejde osv. osv.

Men at naa Maalet? — det er det store Spørgsmaal. Der er mange Under i Verden foruden Krig.

Det er ondt at skulle berøve Menneſter deres Frihed, indepærre dem i et uhyggeligt Fængsel, tvinge dem til at arbejde osv. osv.

Men at naa Maalet? — det er det store Spørgsmaal. Der er mange Under i Verden foruden Krig.

Det er ondt at skulle berøve Menneſter deres Frihed, indepærre dem i et uhyggeligt Fængsel, tvinge dem til at arbejde osv. osv.

Men at naa Maalet? — det er det store Spørgsmaal. Der er mange Under i Verden foruden Krig.

Det er ondt at skulle berøve Menneſter deres Frihed, indepærre dem i et uhyggeligt Fængsel, tvinge dem til at arbejde osv. osv.

Men at naa Maalet? — det er det store Spørgsmaal. Der er mange Under i Verden foruden Krig.

Det er ondt at skulle berøve Menneſter deres Frihed, indepærre dem i et uhyggeligt Fængsel, tvinge dem til at arbejde osv. osv.

Men at naa Maalet? — det er det store Spørgsmaal. Der er mange Under i Verden foruden Krig.

Det er ondt at skulle berøve Menneſter deres Frihed, indepærre dem i et uhyggeligt Fængsel, tvinge dem til at arbejde osv. osv.

Saa den er der nu taget haandfaſt paa Tyrken. Forud for Krigserklæringen gaves der ham Anledning til at lytte til Krav om rimelige Reforme, men han lagde det døde Dre til og foretrak Krig.

Nu synes det, som han er bleven villig til at lytte til, hvad andre har at sige, og det er jo allerede stort.

Det europæiske Diplomati forsøgte i lange Tider at opdrage Tyrken, men han bedblev at være Dyrk — der skulde Overmagt til, før han gav efter for retfærdige Krav.

Altsaa — vi er absolut imod Krig, men vi er ikke blind for, at der gives endnu større Under, og at Krig kan blive nødvendig til at øve en højere Polititjeneste.

Stal Krigens overflødiggørelse, saa maa de Under, der fremkalder den, kaffes ud af Verden.

Derfor er Vejen til Krigens Afkæffelse — at overflødiggøre den ved at overvinde de underliggende Under. Det er Kristendommens Maal at arbejde paa hen imod Maalet: Krigens Afkæffelse.

Den her fremholdte Tanke finder Stadfæstelse i Næu egne Ord. Han kom for at stifte Fred, være Fredsdyrtie, som der var spaaet, han skulde være, og han lagde til sine Dilettale: „Fred lader jeg eder, min Fred giver jeg eder“ osv. (Roh. 14, 27).

Men ikke desto mindre lagde han ved anden Lejlighed: „Mener ikke, at jeg er kommen at bringe Fred paa Jorden, jeg er ikke kommen for at bringe Fred, men Sværd.“ (Matth. 10, 34).

Overflødig er det her Modsigelse, men denne Modsigelse opløser sig for det dybere Blik i den skønneste Harmoni.

Jesus kom at stifte Fred, og blandt hans Dilettale bliver der Fred, der udvides Fredsriget; men „paa Jorden“ bliver der ikke Fred uden efterhaanden, som Fredsrigets Grænser udvides.

Noale Bemærkninger til Pastor J. C. Nabergs Artikel i „Lit.“ Nr. 91.

Pastor Nabergs Artikel er afjattat i en slem Tone. Og lad være, at Artiklen siges sin Natur nødvendigtvis maatte fremkomme i en slem Tone, saa er den Bestræbelse, Past. Naberg derved iynlig lægger for Dagen, alligevel værd at sætte Pris paa, saa meget mere som Tone og Tekst ikke altid passer sammen, hvad der med en vis Ret vel ogsaa kan gøres gældende i nærværende Sag.

Jeg skal ikke gaa ind i nogen detaljeret Underøggelse eller Fremstilling af det personlige eller uforholdsmæssige i, at der offentliggøres i Kirkeamfund i Amerika. Men det er sarkastisk det kirkelige Arbejdes Deling, jeg gerne vil gøre nogle Bemærkninger til.

Pastor Naberg seler sig lide betæret af, at vort Folk i Dwight er delt i to kirkelige Lejre. Og for et eventuelt Samarbejde og den gode Forstaaelse Skyld fremfætter han en Regel — der naturligvis kan have sine Undtagelser — der gaar ud paa, at det Samfund, der har „mest Sag i Arbejdet“ paa de forskellige Steder ogsaa overlades Arbejdet alene. Denne Regel er vist ikke saa lide, uagtet „Tag i Arbejdet“ kan ses fra forskellige Sider.

Pastor Naberg kommer ogsaa i Forbindelse dermed til at omtale den Bestaaelse, Jll. Kreds og paa sit sidste Kredsmedde i Chicago. For Past. Naberg ser det aabenbart noget underligt ud, at Kredsens besluttede at ansætte en Missionspræst i Dwight, medens den sagde Nej til to andre Pladser, hvortil der ansattes om Støtte. Nu er der her til at bemærke, at Kredsens Arbejde i Dwight er af ældre Dato; Kredsens har stiftet et Arbejde der i flere Aar, og allerede i Fjor kaldte Kredsens en Missionspræst til Dwight, rigtignog med Bopæl i Chicago. Da medens Kredsens Arbejde i Dwight financielt kun til Dels bæres af Kredsens, saa er Warren, Penn., og St. Louis, Mo., for Kredsens fremtidsige, nye Pladser, der helt skulde bæres af Kredsens, hvad den for

Djeliffet ikke magter; den er kun lille. Pastor Naberg klarer sin egen Stilling, idet han erklærer „at om „den danske Kirke“ gør noget lignende, saa er jeg i højeste Grad imod det, og selv vilde jeg aldrig tage imod saadan Plads“. Jeg kan meddele, at et Aarstid før jeg tilføjede Arbejdet her, begyndte Præster af „den danske Kirke“ et Arbejde omkring Greenville. Der findes vist ogsaa, som Pastor Naberg nævner, at Tilfældet er i Dwight en 5 a 6 Familier, der betjenes af „den danske Kirke“. Hvor nær dette Værk saa er „lignende“ det Arbejde, Jll. Kreds over i Dwight, skal jeg intet sige om; men Pastor Naberg vil sige, at der er Præster i „den danske Kirke“, der vil gøre et „lignende“ Arbejde. Jeg tilstaa, det er hartad uforstaaeligt, at Præster vil rejse Hundreder af Mile for at gøre saadant Arbejde, der i bedste Tilfælde ikke vil have nogen glimrende Fremtid. Men uforstaaeligt er det vel dog, at Menneſter kan bo i umiddelbar Nærhed af dansk, lutherisk Kirker, hvor de kunde deltage i Guds-tjenesten hver Søndag og det hele Menighedsliv — uforstaaeligt er det, at saa sandt Guds Ord ligger jaaledes, at Syndere kan finde Vej til Frelsen i Kristus og i det hele finde Næring for et aandeligt Liv — alligevel kan være saa beklagelig nøjsomme, at de nøjes med een Guds-tjeneste om Maanedes, eller som det nu kan lade sig. En eneste Maade er der vel dog at kunne forstaa saadant. Jeg sniker med Past. Naberg, at den Slags kirkelige Foreteelser ikke fandtes, og en Sammenlutning af Kirkeamfundene vilde jo ogsaa ophæve den, eller dog give den en anden og forsaabentlig taaleligere Form. Men naar Past. Naberg saa kommer til den Slutning, at Forskellen mellem de to Kirkeamfund er ikke saa stor, at den berettiger en Adskillelse — han gør nemlig opmærksom paa, at Uenigheden drejer sig ikke om Guds Ord indeholdes i Bibelen. (udhævet af mig) — saa er jeg bange, han tager fejl.

Uden at gøre videre Kommentaar, uden at tørste Langhaal paa Hemmet, tillader Meddelelsen sig her høfligt at henstille, om ikke i Grunden disse Luthers Ord burde være bestemte til at øve en ganske vigtig Mission blandt adskillige gode danske Mand og Kvinder.

Engelske Militæringenierere opfaant for nogle Aar siden en Skule, som er bleven kendt under Navnet Dumdum-Skulen. Den er saadan konstrueret, at naar den paa sin Fart slaar imod noget haardt (f. Eks. Ven i det menneſkelige Legeme), spreder den til mange Gange sin oprindelige Størrelse og kan slaalede ganske rigtig (det var jo justment ogsaa Meningen) anrette frygtelig Fortraad.

Der er i denne Verden Menneſker, som har en uhyggelig Evne til ved deres Ord og Bemærkninger om andre at kunne saare disses Sind lige saa oprivende, som Dumdumskulen saarer Legemet. Na, disse mærkelige Bistre Ord, de har ogsaa en Art Dumdum-Egenskab. „Eder Tale, siger Apostelen, være altid ondelig, frydret med“ — ja, med hvad? Ikke med Guds, Reber eller Alkohol, men med „Salt“.

„Debraſke Udtryk som Omvendelse og Gensjæelse burde helt undgaaes og Kirketjenesten gøres kort, interessant og opmuntrende, paa det fornuftigt tænkelige Kristne kunde finde sig lige saa tilfredse i Kirken som paa Vallet og i Romedien.

Hvad om han kunde rejse Sovebet over Midte, den gamle Skunker, og ved at gøre en lille Kunde i en af vore Sovebædder overbevise sig om, hvor smukt man i Nutiden indretter sig efter hans Forslag, saa at fornuftigt tænkelige Kristne kunde virkeligt mangfoldige Steder er afkurat lige saa tilfredse i Kirken som i Romedien — fordi de tænde nu er noget nær identiske.

Men han vilde, Gud være lovet, tillige finde, at den lutheriske Kirke staar som Voldværk og Brystværn imod moderne Tendenser til Kirkenes Verdsliggørelse.

Naar Kirken er verdsliggørelst, af

„Endnu en Gang vil jeg fejre Jul i Norden“, sagde Frithjof til Vjorn efter i mange Aar at have staaet om paa Verdensspæne. Det samme siger ogsaa mangen en Dansk-Amerikaner, som har opholdt sig en Aarstid i Amerika, naar han mindes de stemningsfulde Fester fra hans Barndom i Fædrelandet. Barndoms og Ungdoms Minder vaagner med fordoblet Styrke. Kan jer for sit indre Blik Barndoms-hjemmet med det festligt smulende Julbord, han ser sig selv i de karles Kreds; han hører Julesloffernes Rimen; han ser sin Gjemtens Kirke der oppe paa Højen, hvor han saa mangen Gang har været med til Julgudstjeneste. Han betænker sig ikke længe. Han puffer sin Nuffet og går færdig til Rejsten, og for at ikke fremmed til Rejsten hans Julestemning, rejser han med „Scandinavian-American Line“.

Hvor han er sikker paa Selvfab med Hundreder af Landsmand, der rejser i samme Grinde som han.

Denne Unies Julefestskurioner afgaar fra New York som følger: „C. N. Fietgen“ 28. Nov., „Oscar den Anden“ 5. Dec. og „United States“ 10. Dec.

Se Selvfabets Annonce andet Steds i Bladet.

Julekatalog 1912. Bort illustrerede Julekatalog for 1912 er nu færdig. Den sendes gratis til enhver paa Forlangende.

Dan. Luth. Publ. House. INTERNATIONAL LIVE STOCK EXPOSITION Nov. 30 to Dec. 7. U. S. LAND AND IRRIGATION EXPOSITION Nov. 23 to Dec. 8. CHICAGO, ILL.

Don't miss these two great annual events. Take advantage of the splendid train service provided by The Chicago and North Western Ry. For full particulars apply to ticket agents.

„Hvis du forstaaer den Kunst: naar dine gode, fortrolige og, som du antog, oprigtige Venner viser sig faldte, du da fremdeles ikke blot kan smile til dem (thi det ydre Smil er nu saa som saa), men bevare din Sjæls Rigdom, saa ingen Bitterhed mod dem naar du til at muddre dit Hjerte, da er du i Sandhed, for ramme Alvor en Kunstner, en kristelig Kunstner; thi i hele Verden vide ved jeg intet og ingen, der kan lære dig den skønne Kunst,

uden strifus og hans Helligaand. Naturen lærer det viselig ikke. (Sid dog flere øvede sig paa den Kunst!

Menneſtet ser til det, som er for Sjænen. Saa den er Menneſtet nu engang. Vi kan jo egentlig ikke selv gøre for det, thi det er saadan en medfødt Gave.

Om denne bibelske Sætning mindedes jeg engang særdeles levende under et Besøg hos en Herrens Tjener. Vi begav os efter Maaltid ind paa hans Studereværelse. Som det vel vilde være gaaet enhver Bogorm, fik det mig: jeg blev straks opmærksom paa en Række maskive, i Jolidt Røderbind holdte Væger, der havde Udseende af at kunne holde adskillige Hundrede Aar, selv om de brugtes hyppigt. Jeg sagde til mig selv: Duffers familie Skrifte! — og til Præsten: Na, saa De er, som jeg ser, saa lykkelig at besidde vor Ræveladers Værker! — „Om, hm, nej, det var da ikke Tilfældet.“ — „Hv? Saa vel Maskivene, da?“ — „Om, nej, det var da ej heller dem.“ — Na, ja, saa maatte man jo til at foranstalte en Undersøgelse af, hvad det da var; thi at her var Tale om noget særligt, noget umærket, derfor borge de dog den grundrige Indbinding og de mange ens store Folianter.

Ja, og gæt saa, hvad det var! det var utroligt, men det er sandt: det var Reiterater fra Kongens, „Reports“ fra forskellige Agerbruugs-Sove- og Forstintituter — af den Slags, som ingen, ingen hørger om eller nogen Sunde studerer eller læser i. Men imponerende saa de jo ud, saadan i Boghylden, alle disse stærke Bind med Titel i Guld. Thi Menneſkene ser til det, der er for Sjænen.

uden strifus og hans Helligaand. Naturen lærer det viselig ikke. (Sid dog flere øvede sig paa den Kunst!

Menneſtet ser til det, som er for Sjænen. Saa den er Menneſtet nu engang. Vi kan jo egentlig ikke selv gøre for det, thi det er saadan en medfødt Gave.

Om denne bibelske Sætning mindedes jeg engang særdeles levende under et Besøg hos en Herrens Tjener. Vi begav os efter Maaltid ind paa hans Studereværelse. Som det vel vilde være gaaet enhver Bogorm, fik det mig: jeg blev straks opmærksom paa en Række maskive, i Jolidt Røderbind holdte Væger, der havde Udseende af at kunne holde adskillige Hundrede Aar, selv om de brugtes hyppigt. Jeg sagde til mig selv: Duffers familie Skrifte! — og til Præsten: Na, saa De er, som jeg ser, saa lykkelig at besidde vor Ræveladers Værker! — „Om, hm, nej, det var da ikke Tilfældet.“ — „Hv? Saa vel Maskivene, da?“ — „Om, nej, det var da ej heller dem.“ — Na, ja, saa maatte man jo til at foranstalte en Undersøgelse af, hvad det da var; thi at her var Tale om noget særligt, noget umærket, derfor borge de dog den grundrige Indbinding og de mange ens store Folianter.

Ja, og gæt saa, hvad det var! det var utroligt, men det er sandt: det var Reiterater fra Kongens, „Reports“ fra forskellige Agerbruugs-Sove- og Forstintituter — af den Slags, som ingen, ingen hørger om eller nogen Sunde studerer eller læser i. Men imponerende saa de jo ud, saadan i Boghylden, alle disse stærke Bind med Titel i Guld. Thi Menneſkene ser til det, der er for Sjænen.

Morten Luther siger om et meget omstridt Epne saaledes: „Jch halte es gar nicht mit denen, die nur auf eine Sprache alles geben und alle anderen verrachten“. Jeg holder aldeles ikke med dem, der giver alt i blot eet Drog og foragter alle andre.

Uden nu at gøre videre Kommentaar, uden at tørste Langhaal paa Hemmet, tillader Meddelelsen sig her høfligt at henstille, om ikke i Grunden disse Luthers Ord burde være bestemte til at øve en ganske vigtig Mission blandt adskillige gode danske Mand og Kvinder.

Engelske Militæringenierere opfaant for nogle Aar siden en Skule, som er bleven kendt under Navnet Dumdum-Skulen. Den er saadan konstrueret, at naar den paa sin Fart slaar imod noget haardt (f. Eks. Ven i det menneſkelige Legeme), spreder den til mange Gange sin oprindelige Størrelse og kan slaalede ganske rigtig (det var jo justment ogsaa Meningen) anrette frygtelig Fortraad.

Der er i denne Verden Menneſker, som har en uhyggelig Evne til ved deres Ord og Bemærkninger om andre at kunne saare disses Sind lige saa oprivende, som Dumdumskulen saarer Legemet. Na, disse mærkelige Bistre Ord, de har ogsaa en Art Dumdum-Egenskab. „Eder Tale, siger Apostelen, være altid ondelig, frydret med“ — ja, med hvad? Ikke med Guds, Reber eller Alkohol, men med „Salt“.

„Debraſke Udtryk som Omvendelse og Gensjæelse burde helt undgaaes og Kirketjenesten gøres kort, interessant og opmuntrende, paa det fornuftigt tænkelige Kristne kunde finde sig lige saa tilfredse i Kirken som paa Vallet og i Romedien.

Hvad om han kunde rejse Sovebet over Midte, den gamle Skunker, og ved at gøre en lille Kunde i en af vore Sovebædder overbevise sig om, hvor smukt man i Nutiden indretter sig efter hans Forslag, saa at fornuftigt tænkelige Kristne kunde virkeligt mangfoldige Steder er afkurat lige saa tilfredse i Kirken som i Romedien — fordi de tænde nu er noget nær identiske.

Men han vilde, Gud være lovet, tillige finde, at den lutheriske Kirke staar som Voldværk og Brystværn imod moderne Tendenser til Kirkenes Verdsliggørelse.

Naar Kirken er verdsliggørelst, af

„Endnu en Gang vil jeg fejre Jul i Norden“, sagde Frithjof til Vjorn efter i mange Aar at have staaet om paa Verdensspæne. Det samme siger ogsaa mangen en Dansk-Amerikaner, som har opholdt sig en Aarstid i Amerika, naar han mindes de stemningsfulde Fester fra hans Barndom i Fædrelandet. Barndoms og Ungdoms Minder vaagner med fordoblet Styrke. Kan jer for sit indre Blik Barndoms-hjemmet med det festligt smulende Julbord, han ser sig selv i de karles Kreds; han hører Julesloffernes Rimen; han ser sin Gjemtens Kirke der oppe paa Højen, hvor han saa mangen Gang har været med til Julgudstjeneste. Han betænker sig ikke længe. Han puffer sin Nuffet og går færdig til Rejsten, og for at ikke fremmed til Rejsten hans Julestemning, rejser han med „Scandinavian-American Line“.

Hvor han er sikker paa Selvfab med Hundreder af Landsmand, der rejser i samme Grinde som han.

Denne Unies Julefestskurioner afgaar fra New York som følger: „C. N. Fietgen“ 28. Nov., „Oscar den Anden“ 5. Dec. og „United States“ 10. Dec.

Se Selvfabets Annonce andet Steds i Bladet.

Julekatalog 1912. Bort illustrerede Julekatalog for 1912 er nu færdig. Den sendes gratis til enhver paa Forlangende.

Dan. Luth. Publ. House. INTERNATIONAL LIVE STOCK EXPOSITION Nov. 30 to Dec. 7. U. S. LAND AND IRRIGATION EXPOSITION Nov. 23 to Dec. 8. CHICAGO, ILL.

Don't miss these two great annual events. Take advantage of the splendid train service provided by The Chicago and North Western Ry. For full particulars apply to ticket agents.

„Hvis du forstaaer den Kunst: naar dine gode, fortrolige og, som du antog, oprigtige Venner viser sig faldte, du da fremdeles ikke blot kan smile til dem (thi det ydre Smil er nu saa som saa), men bevare din Sjæls Rigdom, saa ingen Bitterhed mod dem naar du til at muddre dit Hjerte, da er du i Sandhed, for ramme Alvor en Kunstner, en kristelig Kunstner; thi i hele Verden vide ved jeg intet og ingen, der kan lære dig den skønne Kunst,

uden strifus og hans Helligaand. Naturen lærer det viselig ikke. (Sid dog flere øvede sig paa den Kunst!

Menneſtet ser til det, som er for Sjænen. Saa den er Menneſtet nu engang. Vi kan jo egentlig ikke selv gøre for det, thi det er saadan en medfødt Gave.

Om denne bibelske Sætning mindedes jeg engang særdeles levende under et Besøg hos en Herrens Tjener. Vi begav os efter Maaltid ind paa hans Studereværelse. Som det vel vilde være gaaet enhver Bogorm, fik det mig: jeg blev straks opmærksom paa en Række maskive, i Jolidt Røderbind holdte Væger, der havde Udseende af at kunne holde adskillige Hundrede Aar, selv om de brugtes hyppigt. Jeg sagde til mig selv: Duffers familie Skrifte! — og til Præsten: Na, saa De er, som jeg ser, saa lykkelig at besidde vor Ræveladers Værker! — „Om, hm, nej, det var da ikke Tilfældet.“ — „Hv? Saa vel Maskivene, da?“ — „Om, nej, det var da ej heller dem.“ — Na, ja, saa maatte man jo til at foranstalte en Undersøgelse af, hvad det da var; thi at her var Tale om noget særligt, noget umærket, derfor borge de dog den grundrige Indbinding og de mange ens store Folianter.

Ja, og gæt saa, hvad det var! det var utroligt, men det er sandt: det var Reiterater fra Kongens, „Reports“ fra forskellige Agerbruugs-Sove- og Forstintituter — af den Slags, som ingen, ingen hørger om eller nogen Sunde studerer eller læser i. Men imponerende saa de jo ud, saadan i Boghylden, alle disse stærke Bind med Titel i Guld. Thi Menneſkene ser til det, der er for Sjænen.

Morten Luther siger om et meget omstridt Epne saaledes: „Jch halte es gar nicht mit denen, die nur auf eine Sprache alles geben und alle anderen verrachten“. Jeg holder aldeles ikke med dem, der giver alt i blot eet Drog og foragter alle andre.

Uden nu at gøre videre Kommentaar, uden at tørste Langhaal paa Hemmet, tillader Meddelelsen sig her høfligt at henstille, om ikke i Grunden disse Luthers Ord burde være bestemte til at øve en ganske vigtig Mission blandt adskillige gode danske Mand og Kvinder.

Engelske Militæringenierere opfaant for nogle Aar siden en Skule, som er bleven kendt under Navnet Dumdum-Skulen. Den er saadan konstrueret, at naar den paa sin Fart slaar imod noget haardt (f. Eks. Ven i det menneſkelige Legeme), spreder den til mange Gange sin oprindelige Størrelse og kan slaalede ganske rigtig (det var jo justment ogsaa Meningen) anrette frygtelig Fortraad.

Der er i denne Verden Menneſker, som har en uhyggelig Evne til ved deres Ord og Bemærkninger om andre at kunne saare disses Sind lige saa oprivende, som Dumdumskulen saarer Legemet. Na, disse mærkelige Bistre Ord, de har ogsaa en Art Dumdum-Egenskab. „Eder Tale, siger Apostelen, være altid ondelig, frydret med“ — ja, med hvad? Ikke med Guds, Reber eller Alkohol, men med „Salt“.

„Debraſke Udtryk som Omvendelse og Gensjæelse burde helt undgaaes og Kirketjenesten gøres kort, interessant og opmuntrende, paa det fornuftigt tænkelige Kristne kunde finde sig lige saa tilfredse i Kirken som paa Vallet og i Romedien.

Hvad om han kunde rejse Sovebet over Midte, den gamle Skunker, og ved at gøre en lille Kunde i en af vore Sovebædder overbevise sig om, hvor smukt man i Nutiden indretter sig efter hans Forslag, saa at fornuftigt tænkelige Kristne kunde virkeligt mangfoldige Steder er afkurat lige saa tilfredse i Kirken som i Romedien — fordi de tænde nu er noget nær identiske.

Men han vilde, Gud være lovet, tillige finde, at den lutheriske Kirke staar som Voldværk og Brystværn imod moderne Tendenser til Kirkenes Verdsliggørelse.

Naar Kirken er verdsliggørelst, af

„Endnu en Gang vil jeg fejre Jul i Norden“, sagde Frithjof til Vjorn efter i mange Aar at have staaet om paa Verdensspæne. Det samme siger ogsaa mangen en Dansk-Amerikaner, som har opholdt sig en Aarstid i Amerika, naar han mindes de stemningsfulde Fester fra hans Barndom i Fædrelandet. Barndoms og Ungdoms Minder vaagner med fordoblet Styrke. Kan jer for sit indre Blik Barndoms-hjemmet med det festligt smulende Julbord, han ser sig selv i de karles Kreds; han hører Julesloffernes Rimen; han ser sin Gjemtens Kirke der oppe paa Højen, hvor han saa mangen Gang har været med til Julgudstjeneste. Han betænker sig ikke længe. Han puffer sin Nuffet og går færdig til Rejsten, og for at ikke fremmed til Rejsten hans Julestemning, rejser han med „Scandinavian-American Line“.

Hvor han er sikker paa Selvfab med Hundreder af Landsmand, der rejser i samme Grinde som han.

Denne Unies Julefestskurioner afgaar fra New York som følger: „C. N. Fietgen“ 28. Nov., „Oscar den Anden“ 5. Dec. og „United States“ 10. Dec.

Se Selvfabets Annonce andet Steds i Bladet.

Julekatalog 1912. Bort illustrerede Julekatalog for 1912 er nu færdig. Den sendes gratis til enhver paa Forlangende.

Dan. Luth. Publ. House. INTERNATIONAL LIVE STOCK EXPOSITION Nov. 30 to Dec. 7. U. S. LAND AND IRRIGATION EXPOSITION Nov. 23 to Dec. 8. CHICAGO, ILL.

Don't miss these two great annual events. Take advantage of the splendid train service provided by The Chicago and North Western Ry. For full particulars apply to ticket agents.

„Hvis du forstaaer den Kunst: naar dine gode, fortrolige og, som du antog, oprigtige Venner viser sig faldte, du da fremdeles ikke blot kan smile til dem (thi det ydre Smil er nu saa som saa), men bevare din Sjæls Rigdom, saa ingen Bitterhed mod dem naar du til at muddre dit Hjerte, da er du i Sandhed, for ramme Alvor en Kunstner, en kristelig Kunstner; thi i hele Verden vide ved jeg intet og ingen, der kan lære dig den skønne Kunst,